

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

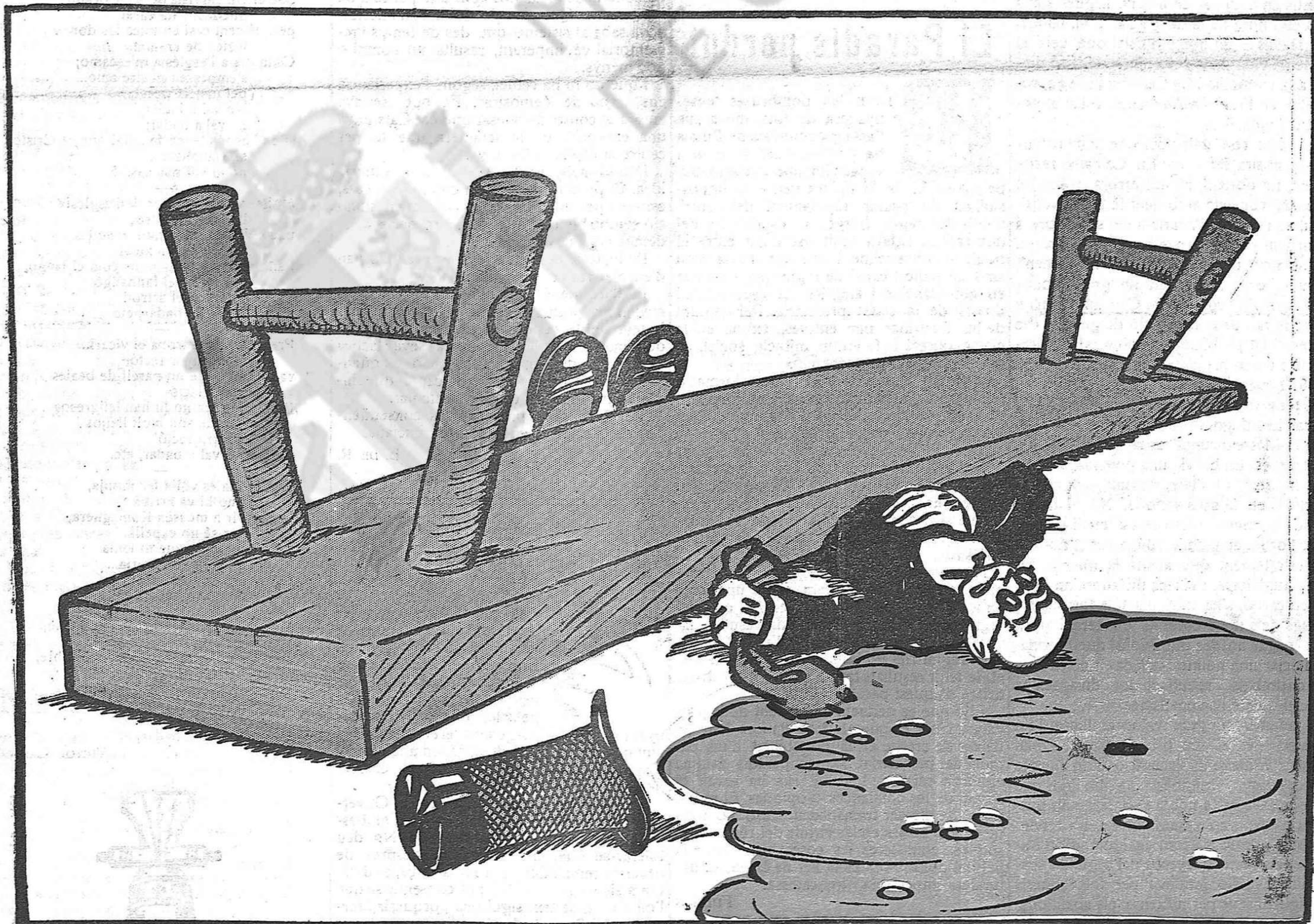
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ÚLTIM ATEMPTAT

—Valga'm Sant Oriol!... Això sí que és pitjor que morir de cara a la paret!

L'any murri

L'any 1920 ha estat per a la nostra terra, en general, un mal any. Hem vist i passat, durant el seu curs, un seguit de dificultats, entrebancs, disgustos i perills. Totes les misèries de la post-guerra han comparegut alhora, i s'han afegit a les habituals misèries i laques Indígenes. I com a roda final d'un castell de foc de tortura, l'any 1920 se'n va deixant-nos el gep de la crisi bancària, que pot convertir-se aviat en crisi de totes les classes socials, si no és solucionada d'una manera ràpida i completa.

La cosa que avui fa més crudel la situació és que el començament d'enfonsada es produeix després de mitja dotzena d'anys econòmicament pròspers. Ens havíem acostumat a la bona vida, i ve't aquí que ara, tot d'una, ens venen damunt els neguits i les angúnies. Ha acabat el regnat dels joiers i els fabricants d'automòbils i ens tornem a trobar davant de aquells problemes que ja semblaven resolts per sempre: tenir feina, cobrar el sou, pagar els comptes i parar taula.

A l'any que tan malament acaba li podem donar el nom d'any murri. La seva agonia va acompanyada de les malediccions de la gent. Que l'any murri es carregui les culpes. Sempre és més còmode carregar-les als anys que als homes...

"Mes prisons"

EN Caillaux acaba de llençar a la França i al món el llibre de la seva vindicació, i de la seva acusació també. Se titula: «Mes prisons», però són ben distintes de aquelles de Silvio Pellico i Pere Moroncellí, i d'aquelles altres «Mes prisons», d'En Verlaine. Ni són l'escomesa d'uns tirans contra uns patriotes, ni l'enjudiciament de les febleses d'un gran home. Són les d'En Caillaux les presons d'un home que no va transigir amb la corrent visió de la guerra, i que sentint-se fort de intel·ligència persistís en accionar com si no hagués sonat per a ell l'hora de la desgràcia. Són, també, les presons d'un home d'Estat que veia el problema vital de la seva pàtria de faisó distinta a la comunitat. En Caillaux volia l'aproximació de França a Alemanya i l'allunyament d'Anglaterra.

Nosaltres som dels pocs que hem defensat, a la nostra terra, an En Caillaux, reconeixent, no obstant, alguns errors, sobre tot el del seu contacte amb gent tèrbola i venal. Per això recollim l'aparició del seu llibre i l'anunciem i escamparem les seves doctrines. Perquè no's tracta d'una defensa solament, sinó que, cosa natural en un gran economista i estadista com és En Caillaux, torna a llençar la raó de la seva visió de guerra: «Se han resolt els problemes econòmics financers que no's varen presentar en 1815, molt poc en 1870, però que en 1919 dominaven a tots? I de la guerra? Què hem tret de la guerra? Les dugues províncies que ens foren robades i les engrunes caigudes de la taula de Versalles. En canvi, una potència, Anglaterra, ha realitzat l'imperialisme, convertint la victòria en la seva victòria. No hi havia, acabada la guerra, més que un medi de restaurar l'ordre econòmic: solidaritzar l'Europa més estretament que abans la guerra. En canvi, Anglaterra, s'aixeca dictadora en nom del seu carbó, s'ha extès per tota Europa els zig-zags dels nous cordons duaners; França ha de pagar fins les municions que li donaren; iniciar una política «aliada» i no d'apèlts destrabats, rebutjant les divagacions obcecades dels nacionalismes».

Té, ademés, un gran valor el llibre d'En Caillaux, i és el seu primer capítol titolat *Davant l'història*. És l'acusació d'un burgès a la seva casta. «Mirabeau ha dit l'odi que els de la seva casta noble declararen als que, sortits d'ella, s'aplicaren a servir les reivindicacions populars. Com els igual d'En Mirabeau, els grans burgesos del segle xx senten una aversió intuïtiva per tots aquests que siguent seus per naixença, els abandonaren per esperit, creient que la societat sorgida de la revolució francesa no pot viure

més que a condició de que periòdicament se renovi...»

En Caillaux aferma la seva deserció de la burgesia. Aferma la seva política anti-imperialista i europea, i llença el llibre com avençada de la seva proxima acció política. És un llibre fort i punxant. És, ademés, una prosa consoladora de que quan se lluita contra la justícia intel·ligent, vens aquesta. De totes les persecucions, de tots els empresonaments, de totes les indignacions de part de França, contra aqueix home que va estar pròxim al pelotó d'execució, no'n resta més que un llibre, i és el seu.

PARADOX

El Paradís perdut

EN TRES les nombroses ensenyances de tota mena que l'assaig comunista de Rússia ha proporcionat al món i especialment a la classe treballadora, hi ha la de fer veure la impossibilitat de passar ràpidament dels sofriments del règim burgès a les delícies del nou règim. Estava molt escampat entre el poble el convenciment que n'hi havia prou amb un radical canvi de règim per a canviar en abundàncies i alegries les escassetats i dolors de la classe proletària. Per damunt de les doctrines poc enteses, existia en la classe obrera la fe en un miracle social, en un màgic canvi de decoració.

A Rússia s'ha vist que la transformació social no va acompanyada del millorament de la classe obrera. Aquest millorament, en tot cas, ha de venir anys després d'naver-se produït el fet revolucionari. Quants anys després? No se sap, ni es pot calcular ara. Potser ni ho sabrem mai. És possible, en efecte, que la República dels Soviets s'ensorri abans d'arribar el temps de la millora efectiva en les condicions de vida del proletariat rus.

No volem deduir d'això que el millorament de la classe obrera sigui una cosa impossible. D'altra banda, el fet que un règim nou no doni desseguida resultats favorables, no significa el fracàs d'aquell règim. Si el règim rus no tingués altre defecte que el de tenir resultats tardans, nosaltres l'absoldríem d'aquest pecat.

Allò que es dedueix clarament de la provatura russa és que els treballadors han de deixar de creure en la possibilitat d'un paradís del proletariat. Aqueix paradís és una creència mística. L'assaig rus ha esvair el somni de les confiança utòpiques. El règim social ha d'ésser transformat. Però no hem de confiar massa en les virtuts del règim nou, sotmès, com totes les coses humanes, a la llei del dolor, que és la llei de la nostra naturalesa imperfecta i trencadissa.

FULMEN

Camí del precipici

NA petita ullada a la relació dels candidats triomfants en la majoria dels districtes de Espanya, basta a convèncer de lo que serà el pròxim Parlament. Més que totes les crítiques, ens diu el lleu exàmen de que parlem, lo que cal esperar d'unes Corts veritablement amorfes, com hauran d'ésser les que el govern està incobant.

La llista dels nous diputats, ha de produir en l'ànim del més esperançat i optimista, una fondíssima decepció. Ni un nom que deixi entreveure la possibilitat d'una nova manifestació en el cel boirós de la política. Ni un senyor que signifiqui un avenç en les nostres costums parlamentàries. Ni un diputat especialitzat en aquesta o l'altra branca de la cultura. Per tot, els noms acèfals sonant a buidor i a conformitat amb els vicis i defectes que caracteritzen el regisme. Les darreres eleccions—dit sigui sense intent de molestar particularment a ningú—es caracteritzen per la seva absència d'idealitat, per la manca absoluta d'una corrent nacional mitjanament sentida.

Espanta el considerar que una vegada més integraran el Parlament, els Martínez, Rodríguez, López, Pérez, Sánchez, Jiménez, Ramírez, Gómez, González i Fernández, que fa déu, vint, quaranta anys venen usufruint el mapa d'Espanya. Que al costat de aquests seuran la representació de l'aristocràcia de la sang, que ha fet de l'obtenció de l'acta un ornament i una distracció.

Entristeix veure a la joventut intel·ligent oberta a les manifestacions del temps, consumir-se en l'oblid i en l'allunyament de les tasques legislatives.

Això vol dir que la regeneració de la nostra màquina parlamentària, que és una carcassa infecte, no s'ovira per enlloc. Que a desgrat de tots els desitjos d'un sector de opinió, no queda als espanyols altre recurs que el d'accontentar-nos amb una paròdia de Parlament. Que la possibilitat d'infundir nova saba al sistema que des de temps immemorial vé imperant, resulta un somni o poc menys.

I que no hi ha remei, segons l'experiència ens acaba de demostrar. Fa poc, restava encara el consol de pensar que era Catalunya una excepció, en la fanguera que té per centre la capital d'Espanya.

D'avui més, caldrà renunciar a aquesta idea. El procediment de la compra de vots, estrenat per la «Lliga», ens coloca en situació semblable o d'inferioritat respecte a les demés regions hispanes.

En matèria de gitaneries electorals no han d'envejar res al més pintat.

El baró de Güell, que els regionalistes envien per primera vegada a Madrid, és per la seva doble condició d'aristocrata i home de diners, per lo que de la seva tàctica electoral es diu, una representació eloqüentíssima de la nostra devallada cap a un cingle, quina fondaria és difícil calcular.

Tan difícil com preveure les conseqüències de la caiguda en mala hora iniciada.

B. DE R.

Per la vida barata

EN aquestes darreres vigílies de Nadal els venedors de viandes s'han sortit de mare. Era cosa d'esgarriar-se veure on pot arribar la povergonya d'un copdiciós peixater o d'una marmanyera ganeta. Els llagostins eren venguts a vint pessetes la terça; demanaven una pesseta d'un àpit i una capseta de bròquil costava deu rals.

Creiem que ara, per any nou, el Governador complirà la paraula donada d'embestir enèrgicament als acaparadors. No deu tolerar-se que immediatament després de haver-se rematat el llus a ral la terça, el detallin a sis i a set rals. No pot consentir-se que l'oli a preu de taxa sigui una porqueria i forçosament s'hagi d'adquirir oli a tres pessetes quilo si hom no vol posar-se malalt de fàstic.

Però nosaltres creiem que mentre el Governador prepara la seva campanya per a l'abaratiment dels queviures, l'esforç col·lectiu podria fer quelcom de pràctic per a la consecució de profitoses baixes.

A Cuba hi ha una gran misèria perquè no poden vendre el sucre, ni oferint-lo a qualsevol preu. Perquè els centenars de Cooperatives, Economatos i Botigues comunals que existeixen a Catalunya no s'ajunten per a portar de Cuba un cargament de sucre a bon preu? Així els nostres ambiciosos sucraires tindrien d'apagar les seves pretensions i el sucre podria adquirir-lo el públic a pesseta el quilo que és el preu a que'l voldríem els lleminers.

Llegim també que la llana està en els punts de producció a més baix preu que abans de la guerra. No obstant, els que volen casar-se no poden perquè un matalàs costa més de quaranta duros. No podria fer-se un ajust de importància, diners en mà, i facilitar al públic matalassos fets de totes mides a duro el quillo?

Creiem que podria fer-se molt per a l'abaratiment de les coses, i pensem que tothom podria contribuir-hi, però també estem segurs de que la gent prefereix fer us del dret de queixar-se que no pas complir el deure de defensar-se. Per lamentar-se i criticar n'hi ha prou amb la llengua. Per a fer obra de profit calen fets.

JEPH DE JESPU

Aquest número ha passat per la censura governativa

POTINS DE SAGRISTÀ

Sóc el viu sagristà de Sant Brauli que mai s'ha casat perquè sent casí en totes les dones fortor de cremat.

Cada dia a l'església m'escamo; s'empassen nostre amo.. pel mateix pecat...

No val a badar, no val a badar;

si en l'espòs tenen fe igual que en Cristo, ai, vaturalisto... no'm vui pas casar!

Moltes vetlles al chor de l'església ballen el fox trot una colla de noies molt maques que busquen xicot.

I allà aprenen balls nous com el tango, la rumba, el fandango l'step... i el satro! No val a badar, etc.

Predicant en la trona el vicari... o el senyor rectó, vaig sentí entre un parell de beates una relació.

Deien que ara no hi han feligresos... perquè són molt lletjos vicari i rectó! No val a badar, etc.

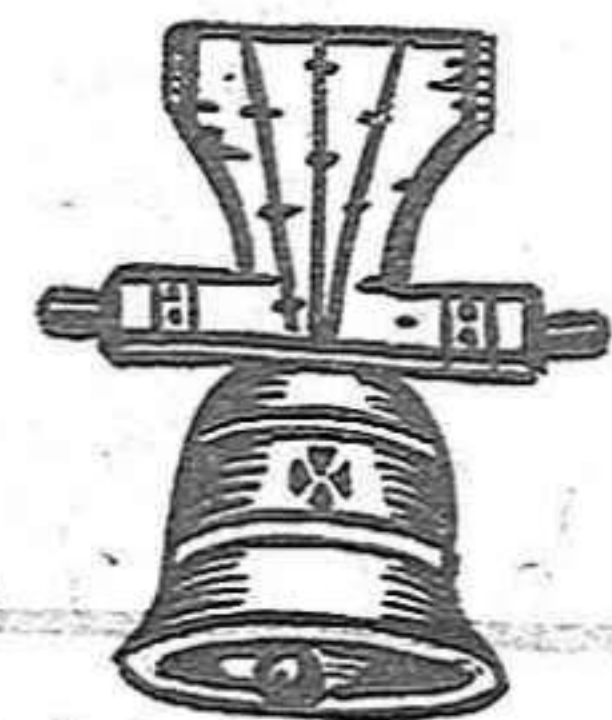
Certa noia es volia fer monja, i no hi va arribà per servir a mossèn Romaguera, per sè un capellà.

I era tanta la fe que hi tenia que ara en curaria... si's pogués casà! No val a badar, etc.

Mossèn Lluc, que de pas era músic, crea un orfeo amb les noies més guapes del poble, i ell de directó.

I, ensenyant-les a soles les notes, diu que aprenen totes amb gran devoció. No val a badar, etc.

VICTOR CANIGÓ

Hi ha diputats de totes menes

DEIXANT de banda l'amor propi i l'afany de presumir, és segur que ha esperonat als candidats a la diputació a Corts, en la elecció de l'altre dia, l'afany de fer-se amb les cinc centes endoles mensuals assignades a cada parlamentari, en concepte de compensació de la supressió de la franquícia postal.

Dic els candidats, i he dit malament. Havia d'escriure, *part dels candidats*, doncs, són molts els que per desgràcia seva i de la puresa del sufragi, no podrien aspirar a rescabalar-se de les sumes bestretes, així la quantitat a colmar sigués cinc mil pessetes, en comptes de cinc centes. Baldament duresin les Corts que han d'obrir-se, el doble de lo que de vida els resta encara an ells.

Queda, doncs, feta la rectificació. A cadascú, lo seu—resa l'adagi. Sense perjudici d'arrambar amb lo que's pugui—afegeixo—ja que's parla de política, capítol de les males costums, en el que, com sap tothom, el més tonto és bo per a bisbe.

No bastaran les cinc centes pessetes, a que absolutament tots els diputats facin la pau, per quant el preu dels vots ha avançat en proporció al cost de la vida.

Hi ha per aquests móns de Déu, qui espera al pretendent a l'acta, o als seus representants autoritzats, amb més gana que cap emplet de nou; amb uns queixals trempats al foc; amb una consciència, fosca com gola de llop.

Calculin els estropicis, en arribant a la càrteral fins la paciència i l'esma i el pa dels fills deixa el candidat en les urpes dels famolencs.

Això, pels que en sortir triomfants i per a exercir el càrrec, no tenen precisió de renunciar a qualque moma, en forma de sou... o lo que sigui.

Que n'hi ha, que amb la possessió de l'acta, potser hi perdin, realment. Les autoritzacions per a exportar, els permisos per a exercir comerços especials, no són ja la necessitat d'anys enrera...

Al diputat, si ho és de certa mena, li toca espavilar-se. Barrinar per a descobrir nous horitzons. Esprémer el magí, amb tal d'aportar nous caires a l'ofici. Dit està, que ha d'ésser molt llonsa qui no encerti la forma de reemborsar les pèrdues sofertes en el període que en diem electoral i que ho és de martiri crudelíssim per l'infelíx condemnat a que li facin tiretes de la pell.

Lo cert és que hi ha diputats que econòmicament es perjudiquen essent-ho i d'altres que, segons queda dit, no hi ha esperança de que es refacin dels cabals esmerçats en la elecció.

Com n'hi ha—i no pocs—que's beneficien amb l'acta. Tingui's present que en aquest món, lo que no es cobra amb diners, es cobra amb dinades. I que en el Parlament, com fora del Parlament, hi ha moltes maneres de matar puces.

Tant és veritat això, com que molts pares de la Pàtria, no valen les cinc centes pessetes que la Nació els paga.

I que molts altres, no les haurien guanyades mai.

Res; que de diputat, com de tot, n'hi ha de diverses menes.

TABER

Nota de fora

Serra d'Almós.—Als nombrosos actes civils verificats en aquest poble, hi ha que agregar-hi el matrimoni que d'aital naturalesa contraguieren, el 27 del passat mes, els nostres joves amics En Pere Quintana Castellví i Na Teresa Margalef Castellví.

L'acte resultà una bella festa d'alegria i de joventut.

L'escasa clericalia d'aquest poble, a pesar de que *sotto voce* va fent de les seves, té que apuntar-se una derrota més, i els pobres d'esperit tenen un exemple nou a imitar.

Tinguin els nostres valents amics una inacceptable lluna de mel.

DE LA MARCA «AMUNICRITS»

Tornem-hi que no ha estat res

PELLÍCULA EN TRES ESTROFES

I

EL TEMPS I L'ANY VELL

—Avui acabes, ja ho saps?
—I que n'estic ben content. Desitjava aquest moment, per sortir de mals-de-caps.
—Tan malament has viscut?
—No podeu imaginar-ho.
—I no saps per què, vell raro?
—Perquè el món està perdut.
—I tu, en comptes d'evitar que encara s'espallés més, ho has procurat fè al revés, deixant-lo descarrillar.
—Jo?
—Tu, grandíssim bagarro!
—Jo era sols el carreté...
—I ho has arreglat tan bé, que mai t'has cuidat del carro.
—Ja veurem si l'Any petit ho fa millor que jo.

—Es clar!
—Vaja, què voleu jugar que...
—Vés!... Torna-te'n al llit.

II

EL TEMPS RUMIA LA MOSTRA

—L'ha despedit brutalment, però ell és qui s'ho ha buscat. Després de lo que ha badat, qui el fa ser tan insolent?...
En fi, anem a la qüestió i acabem en pau la festa. El món és com una orquesta; necessita directó.
Faltat d'ell, la tropa humana inconscientment es desboca, i aviat cada instrument toca lo que li dona la gana.
Diuen: Oh! Hi ha la intenció, el criteri, la consciència, la raó, l'intel·ligència...
Ca!... Direcció, direcció!
Demà l'Any Nou ha d'entrar a rellevà a aquest. A veure...
Si és així i em vol creure, «algo» podrem arreglar.

III

L'ANY NOU I EL TEMPS

—M'esperaven?
—Sí, menut.
Mira, agafa això. Aquí tens els dos únics instruments que mai perden la virtut. L'un, la llei; l'altre, el bastó: pren-los un a cada mà, i si en fas bon us, serà molt planera ta missió.
—Ja estem. La llei, com a guia i mentor recte i segü; el bastó, per si hi ha algú que fa el beneit i es desvia.
—Això mateix. I no aguantis ni la més lleu infracció: amparat per la raó, tira al dret i no t'espantis. Que la llei és invocada justament? Fè el que diu ella. Que un poderós l'atropella en profit seu? Garrotada!
—Molt bé. Aquest serà el meu nort, digui la gent lo que digui.
—Que l'èxit propici et sigui!
—Adeu siau!

—Bona sort!

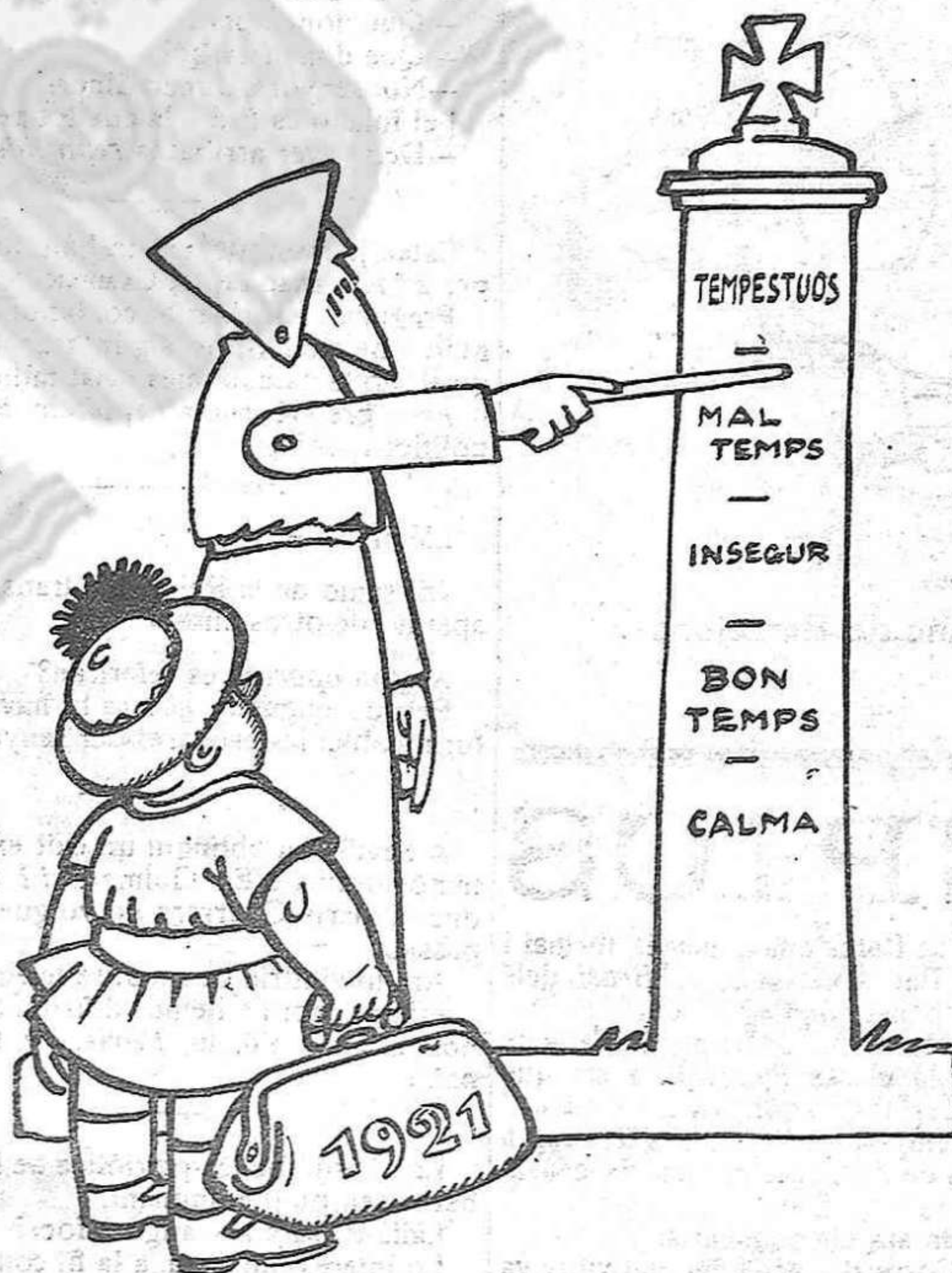
C. GUMÀ

L'ex vigilant, veterano

(Veridic)

LA taverna de cà'l Sebastià, és la més concorreguda i on donen el ví més bò, fermentat en les panxudes botes de Vic; així és, que no és d'estranyar que desfilin per aquell taulell des del més famós al més afamat dels personatges de Gràcia i dels que no ho són. L'altra nit vareig entrar-hi i, casualment, hi havia un vellet que malgrat els seus anys, estava saltant i fent tercerilles, que tots s'hi trencaven de riure:
—I doncs, bon home, què vos passa?
—Oh, senyor, senyor, res! *Salero!*
—Esteu molt content.
—I molt, que n'estic. Aquest paperam que com més ne faig, més em pesa.
I em mostrà un paper d'extraça que embolicava uns números d'una rifa a benefici

Profecia malastruga

—Bona l'has feta, «Any Nou»!
Davant la profecia,

crec que més te valia
no haver sortit de l'ou.

dels vigilants. Després, un cartell, on s'hi destacava amb lletres grosses «El Amparo del Vigilante», i ressenyant els premis del sorteig.

—*Salero, salero!* Molts que n'he venut! Ja se m'esquinça la butxaca i tot. Tres cents números tinc a casa encara, però ja els vendré, i això que només queden dos dies per a la rifa. Però com que tothom em coneix, ja veurà com amb una bufada *se van por el aire. Salero!* Demà mateix, sabeu?, en vui vendre més de mil i això que només en tinc tres cents. Però me'n aniré aquí a Gràcia, al d'allò, sabeu? i em presentaré al tinent de guàrdia i li diré:—*Mi tiniente*—(cuadrant-se)—*yo hay sido militar.*

—Militar?
—Sí, senyor, sí. I del regiment dels Ramalés, *salero!* Oh, i potser vostè no sap quin era: ni vostè tampoc; ni t'ú! Ara vés que penso. Amb els anys que fa, ni el general que hi ha ara a Barcelona ho deu saber. Era corneta, però si vostè em pregunta si primer o segon, no sabria pas dir-li. Per cert, que varies vegades he somniat amb la meva corneta...

—¡.....!
—Sí, *salero!* L'altre dia m'adormo a casa, després de sopar i somnio que agafó la corneta i, bufa que bufa, no podia bufar. Jo que l'agafó, la miro i... estava plena de fems.

—Ja, ja, ja!
—Sí, *salero,* sí! De fems i ben entaxonats, i que no podia per més que «pffuu, pffuu!» bufava fins a venir-me mareig. Doncs en el regiment dels Ramalés, tornant a si era primer o segon corneta, recordo un cas que'm va passar a Bilbao, l'any 1871, quan lluitava per la República. Un dia el capità va preguntar-nos qui de nosaltres havia ajudat a missa i ningú contestava. Jo que sí, me n'hi vaig i sense haver-ho fet mai, li dic:—*Capitán, yo lo haré.* Més encantat que un totxo—*Sí, sanyort, yo lo haré.*—*Bueno, pues,* te n'hi vas. Comencem la missa i l'escolà, «ning, ning», toc de campaneta, i jo, «tereriii!» A cada oració que feia el capellà, «tereriii», que no m'hi veia de content, però em sembla que m'equivocava. A l'últim, el capellà agafa la hòstia, l'aixeca, i l'escolà anava fent «ning, ning, ning, ning», i quan es va ajupir a llegir el missal, jo vaig pensar-me que ja estava i... «tereriii», cop de trompeta i tots els soldats s'aixequen i ja se'n anaven. El capità i el sargent cridant que no estavem llestos, el capellà estranyat, l'escolà badant i jo espantat i pensant: «Si que l'has feta bona!» Fins que'm vé el capità i m'escandalitza:—

No sabes que después tiene que levantar el cáliz? —Jo, capitán, no sabia que después de la hostia venia el copón...

—Ja, ja, ja!
—Així és, que va acabar-se aquella missa quan tots els soldats ja s'havien alçat al sentir el «tereriii...» I ara, me'n vaig a dormir que avui ja he treballat prou, i no tinc ganes d'enraonar. Adéu, *salero!*

ROMÀ MUSOLAS

Aquest número ha passat per la censura governativa

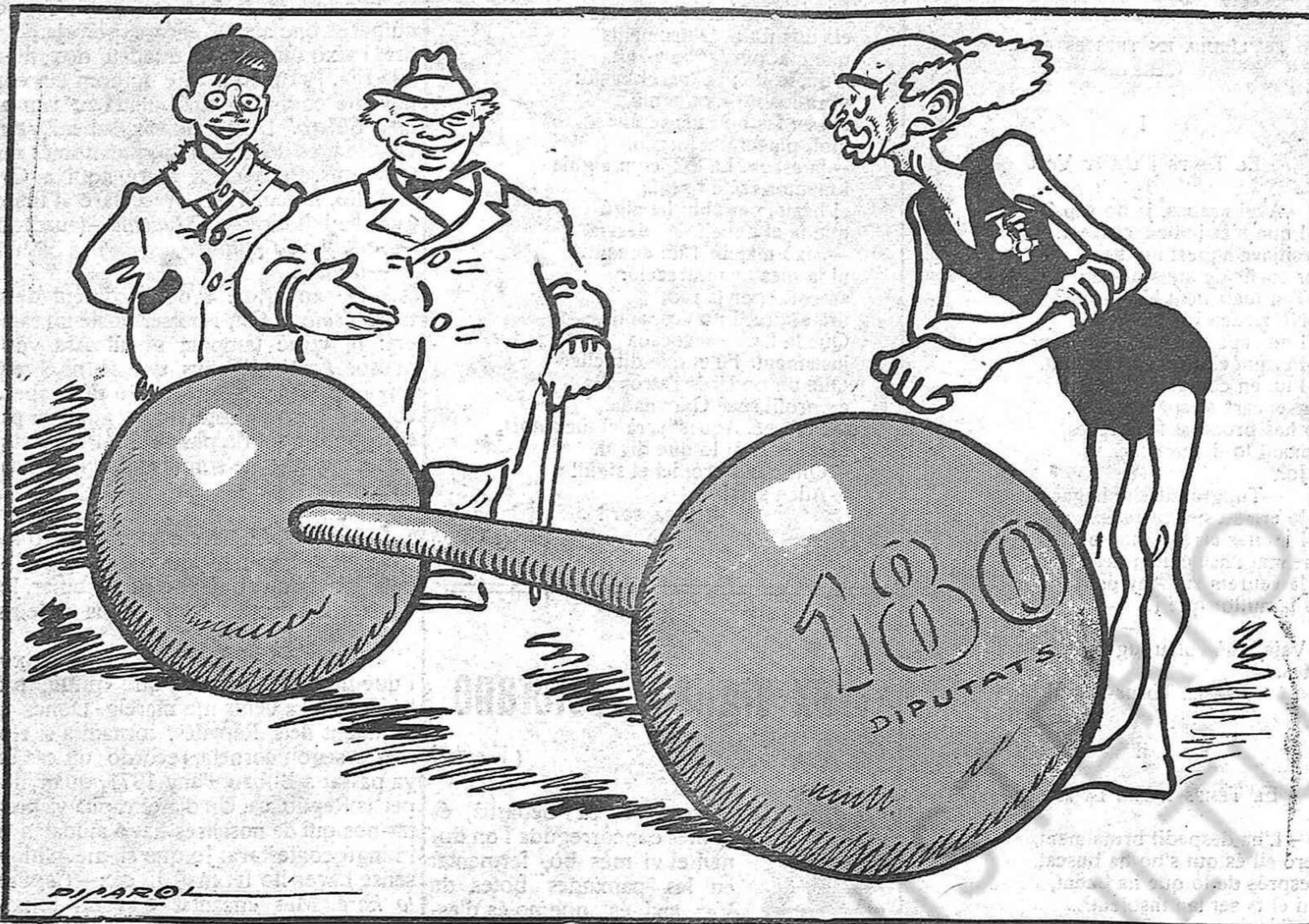
El corc i l'alcalde de Cork

ENCARA tèbies—és un dir—les sagrades despulles del heròic patriota irlandès que morí voluntariosament d'abstenció abnegada i de sublim sacrifici, pretén alçar la veu aquí l'home ambiciós que tot ho absorbeix i acapara.

Què pot dir En Cambó, quina paraula pot pronunciar que no sigui un descarat afront per a Catalunya? Les nombroses falsejats i la seva cobdícia deslleal han fet d'ell el pitjor dels Judes.

«En Francesc Cambó» i «Un Fresc amb ambició» són vocables amb la mateixa consonància i amb exacte significat. En Cambó és el corc que tot ho rosega, l'oruga que tot ho malmet. S'ha servit del sentiment d'un

Un pès que no fa la pesada

—Senyors... Ara veuran què cosa és tenir bíceps i agilitat.
—Jè, jè!... Que't creus que no ho sabem que és vuid... de dintrel!...

PAPERS MULLATS

—Home, t'agrairia que'm deixessis cinc duros.
—Vina a casa, que t'extendré un xec pel «Banc de Barcelona».

poble per a satisfer la seva cobdícia desmesurada i les seves baixes passions.

Per la pàtria hem vist morir l'alcalde de Cork; per medi de la pàtria veiem viure an En Cambó.

L'alcalde de Cork, quina glòria pels irlandesos; i En Cambó corc, quina vergonya pels catalans!

Per fortuna la multitud patriòtica s'adona ja de l'obra estragadora d'aquest mamífer de dents incisives, àvid de govern i de riquesa i el poble s'aparta d'ell... Però En Cambó no's desespera perquè davant del fret del públic menyspreu sap que en el venturós Madrid podrà abrigar-se amb la casaca de ministre...

UN PATRIOTA

REPICS

El vell «Banc de Barcelona», el més formal i més sòlid dels Bancs catalans, el *Brusi* dels Bancs, ha fet suspensió de pagaments.

L'alarma i l'esverament que ha portat aquests fet insòlit entre la classe mercantil i els que tenen «quatre quartos» no són per a descrits.

Un terrible atemptat que esquitxés de sang a mil quilòmetres de distància no hauria causat més sensació.

Es lo que diran ara els proletaris:
—Alabat sia Corpus!... Això del mal viure va a torna-jornals.

Ens diuen que enguany foren molt ensopides les famoses misses del gall celebrades en diferents parròquies.

Es natural que fos així.
Del mateix mode que «el horno no está para bollos», les misses no estaven per a galls.
Tot el més «misses de pollastret» i gràcies. I aviat, ni misses.

De resultes del «catacruc» del Banc de Barcelona, tots els altres Bancs trontollen.

I es comprèn: Petits i grans compta-correntistes van a tots els bancs a retirar els crèdits. Una cua formidable hi havia dimarts al carrer de Fontanella.

—Que donen tabaco?—pregunta un fulano.
—Que donen pa?...
—Que donen carbó?...
—No, senyors; donen diners.
I el fulano és ficà a la cua tot pensant:
—Deu haver arribat la *repartidora!*

Estan ja avençats els treballs de preparació per a l'Almanac de LA CAMPANA DE GRÀCIA.

Preguem als aixerrits col·laboradors que tinguin a bé enviar-nos algun treball literari original, ho facin com més aviat millor.

Amb preferència acceptarem temes còmics, polítics i socials.

Llegim:

«El santo de la Reina ha transcurrido sin el aparato de otros años.»

A quin *aparato* es referiran?
Perquè enguany encara hi havia un *aparato* formidable: les estidores del senyor censor.

A Sevilla ha obtingut un èxit extraordinari el famós drama d'En Guimerà *El alma es mia*, que la María Guerrero no volgué estrenar l'any passat.

Ara hi vindria bé un altre telegramet:
«Fernando: La hemos diñado. Buena plancha nos tiramos Yo, tu, María... y toda la Compañía.»

La qüestió bèlica-patriòtica de Fiume ha arribat al seu punt culminant.

Itàlia entrarà a «sang i a foc»?
Lo interessant serà, a la fi, conèixer la mort heròica d'En D'Annunzio.

Perquè un poeta com ell ha de morir d'una manera *assai bella e gloriosa*.
Morirà amb l'espasa a la mà?
Morirà menjant macarrons?

Republicans i socialistes foren derrotats a Madrid.

A l'hora de l'escrutini, l'ex-emperador, per a consolar als pobres xais desilusionats va fer-los un discurs.

I en el discurs va declarar que la causa principal de la derrota era que el partit republicà estava massa apartat dels gremis mercantils.

«Hemos de reconquistar el comercio!» va cridar com un boig.

Paraules sensates d'un veritable home de negocis, com ha estat sempre don Lacandro.

A Catalunya és on han sortit més diputats republicans.

N'han sortit més a Catalunya, que a tota l'Espanya en conjunt.

Sempre ha estat així, és i serà: Catalunya republicana; tant com autonomista.

I que vagi dient En Francisquet que això de la Monarquia o la República és lo de menys.

Lo de menys, és ell.

Una notícia recollida en un butlletí religiós:
«Amb la solemnitat de costum, el Col·legi de Agents de Canvi i Borsa ha celebrat l'annual funció religiosa a Santa Maria.»

Ja és de suposar lo que li demanarien els agents de Borsa, a la Verge:

Que faci pujar els marcs.

Seixantasis candidats s'havien presentat pels diferents districtes de Catalunya.

Seixantasis fulanos que's desviuen per a fer-nos feliços: els uns ens prometen el gall, els altres els turrons...

Però em sembla que, a la fi, ens haurem tingut de contentar amb les neules.

I consti que això de *neules* no és cap indirecta pels *sacrificats* que han guanyat l'acta.

Aquests sí, que se'l cruspiran el gall; i ben remullat, a compte de les 500 peles mensuals.

En Lerroix no's va dignar assistir a cap mitin.

I va fer bé, què carai!

Devia pensar que a recollir les engrunes sempre hi seria a temps. Total s'havia de ballar amb el comte de Santa Maria Ora Pro-nobis i contra aquest *guinyapo* era segur el tret.

I després l'home és previsor.

A Madrid, hi fa molt fret, és veritat; però no és un fret *feridor* com el d'aquí.

Llegeixo en un diari:

«La única nota característica de las elecciones en Vendrell ha sido la frialdad.»

Ah, sí?

Donc mirin, a Barcelona, més fredes que el «hielo-sano de la joaquina».

Lo més calent, l'aiguera.

I sinó que ho preguntin als derrotats de l'U. M. N.

Diferència de número de vots entre les eleccions anteriors i aquestes:

	1919	1920
Regionalistes.	31,000	23,000
Republicans.	24,000	14,000
Monàrquics.	11,000	7,000

Donarem la culpa al fret?

Qui sap!

El fet és que el còs electoral ha baixat, a proporció, molt més que el termòmetre.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

En premsa:

ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a 1921

NINOTS SATÍRICS

TEXT D'ACTUALITAT